

Rehák Eszter Melisande

Hit

(részlet)

Elmesélem a történetem. Se nem túl hosszú, se nem túl bonyolult, ahogyan én sem. Kiskoromtól kezdve gyermeki álmokat dédelgettem, de a remény tajtékzó tüze mégis kihunyini látszott már az iskolás évek kezdetétől. Általános tanulmányaim ideje alatt még, azt hiszem, volt bennem egy szemernyi akarat, ezért is fortyogott bennem kielégíthetetlen elégedetlenség és kétségbeesett düh. De ezeket az érzelmeket, mint minden egyebet, egyszerűen lehámoztam magamról, kifogásként a túlélést találva, mert úgy hittem akkoriban, hogy ezek csak hátráltatni tudnak, előrébb vinni sosem. Szívesen tudnám a sors egyik röhejes és szájalmas tréfájának, mikor is az csúfondárosan arcomba köpött, majd visítva nevetett: nélkülük se előre, se hátra nem haladtam — egyszerűen megálltam a gyilkos futóhomok kellős közepén, amelynek teljesen mindegy volt, milyen vagyok. Ösztönszerűen viselkedett, úgy, amiért a földre teremtették: szippantani kezdett a mélybe, s talán várhatóan kapálódznom kellett volna a kijutás érdekében, de azt bizonyosan tudtam, akkor végleg elmerülök. Így dédelgettem gyermekkori álmaimat tovább, hogy majd valaki megtalál, karon ragad, és minden erejét nekifeszítve kiránt. De ez nem a sors volt. Mert ez csupán a vesztesek menedéke.

Hogy ki vagyok, nem fontos. Hogy mit tettem, az sem lényeges igazán, mert egy név, egy hely, egy cselekedet nem határozhat meg.

Hepp Iván

Gondolattó

Halált megvető bátorsággal ugrott fejest képzelete ezerszínű, végtelen távába. Testének vízbe csapódását egy hangos csobbanás jelezte a parton álló társának. A parton álló vonakodott őt követni, hiszen mégiscsak egy másik ember képzelettaváról volt szó.

— No, mi lesz? — sürgette parton álló társát. — Nem jössz?

— De, persze megyek, csak... Csak kicsit fura ez az egész helyzet — bökte ki végül. — Nincs más mód rá?

— Te is jól tudod, hogy nincs! De persze ha félsz... — vont a vállát. A provokáció hatott, és a parton álló egy kecses ugrással már mellette is termett.

— Indulhatunk? — kérdezte tettetett közönnyel a hideg víztől kissé vacogó vendég. Erre elnevelték magukat, majd lebuktak a habok alá.

Több órát töltöttek a felszín alatt, míg végül megtalálták, amit kerestek. Keresés közben több ezer gondolat és ötlet mellett mentek el. Volt, amiben egy férfi ült egy kihunyini készülő utcai lámpa alatt, egy másikban pedig evolúciós háborút vívtak egymás ellen az emberek. Akadt, amiben kihunyott a Nap, és az égen egy mesterséges égítést ontotta magából barátságtalan, hideg fényét, de volt olyan is, ahol egy kis sátorfaluban beszélgetett egy barbár kinézetű faluvezető és egy fekete kosztümös, húzott szemű nő. Láttak olyat is, ahol egy férfi a Holdról figyelte a Földet, de volt, ahol egy olyan kisfiú várta a Mikulást, akinek agyát merevlemezként használták, megint máshol pedig a Mikulás bosszankodott munkája miatt. Úsztak el olyan mellett, ahol az emberek véleményét az agyukba ültetett kis gépek irányították, és haladtak el olyan mellett is, ahol a kérészek támadtak a környezetüket tönkretévő emberekre. Tömérdek mennyiségű kép, ötlet és történet, melyek dermesztően hatottak arra, aki látta őket.

De ők nem ezeket keresték. Ők lementek legalulra, a végtelenségig elnyúló tó közepére, ahol csak egyetlen kép volt. A képen egy fiú hívogatott egy lányt, hogy megmutassa neki képzeletének ezerszínű, végtelen távát.